

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123186608/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

for Vinduet og skuret den op ad Ruden, og Haven var et Regnsøl.

— Er De i Efteraarshumør? havde hun endelig spurgt og smaalet over til ham.

Og saa havde han samlet alt sin Mod og var gaaet over Gulvet, hen til hende, og havde sagt:

— Jeg er kommet for Deres Skyld.

Hun havde bøjet Hovedet dybt ned over Sytøjet og taget il-somme Sting; og han var blevet staaende og havde ikke vidst, hvad han videre skulde sige. Han havde bare stirret paa hendes Fingre, men samtidig været saa lydhor, at han syntes, han havde hørt den vandrende Tids Trin gennem Tavsheden.

— De maa hellere sige, hvad De vil mig, havde hun saa sagt og bidt sig i Underløben og haft Trækninger ved Mund-vigene. Hun havde talt saa hurtigt, med glad Fart.

Han havde taget hendes Haand.

— Forstaar De da ikke, at det er Dem?

Saa havde hun set op paa ham og, før han vidste det, slaaet begge sine Arme om hans Hals og puttet sit Ansigt ned mod hans Skulder. Han havde taget hende om Livet og været høj-tidelig og haft Trang til at græde, men ikke kunnet. Og hun havde staaet saa stille ind til ham. Han havde troet, hun græd.

Men saa havde hun set op paa ham med de glædeste Øjne af Verden og sagt ganske dæmpet:

— At et Menneske kan være saa lykkeligt og prøvet paa at svinge ham rundt.

Han havde følt sig flov ved hendes Henrykkelse, næsten flad. Stille Graad havde han ventet.

Og saa havde hun kysset ham, flinkt og rapt, med to varme, bløde Læber. Hun havde næsten taget Vejret fra ham. Han havde slet ikke tænkt sig det saadan. Det første Kys havde han drømt sig som et langt, højtideligt Kys, hvor han Læbe mod

Læbe skulde aande hele hendes Sjæl ind og suge hendes Legeru til sig. *Han* skulde have kysset det første. Og nu var det hende, der gav ham disse mange glade Kys.

Og da han havde sagt Farvel og skulde afsted, havde hun klynget sig ind til ham og rusket i ham.

— Hvor jeg er glad i havde hun hvisket ham ind i Øret.

Og saa var han kørt i Regn og Mørke Vejen, han om Formiddagen var gaaet.

Han huskede Fru Vallentins kølige Lykønskning. Emma var løbet ud i Spisekammeret og havde fortalt hende Begivenheden. Og Dyrlægen, som var gaaet straks efter og havde smækket med Døren.

Og nu sidst hans Graad inde i Dagligstuen. Og Forældrene.

Jørgen borede sig ned under Tæppet og søgte at sove, men kunde ikke.

Altsaa nu — nu havde han fanget det, han havde længtes imod saa mange Aar; fanget det, han kaldte Livet, det som havde Bæreevne, det som var idel Sol og idel Lykke. Langsomt havde det formet sig for ham og staaet i Taage, til han traf Emma Poulsen. Om hende havde det samlet sig, og fra hende var der faldet Lys vidt ud over det. Hans Drøm om de store Stepper, hans vege Længsel mod travl Menneskeleven, hans Tog mod de ukendte Skranker. Bag Emma Poulsen laa det alt sammen. Hun stod ved Gitteret. Hende maatte han eje, saa vilde Gitteret falde.

Og nu ejede han hende.

Men Gitteret — Gitteret! Han saa intet Gitter, saa ingen Stepper, ingen Menneskeleven og hørte intet Tog mod Skranker.

Han saa og hørte, sansede kun Emma Poulsen.

Som han laa dér halvvaagen, kom Moderen ind og bøjede sig ned over ham.

— Sover min Dreng? hviskede hun.